

[Ingerlise Koefoed]

cappede den størst mulige ligestilling med ikke-handicappede kræver på det kulturpolitiske som på andre områder en positiv særbehandling. Dette skal gøres først og fremmest af hensyn til hver enkelt handicappet, men også fordi samfundet kan drage nytte af de specielle ressourcer, som mange handicappede besidder eller har udviklet som en slags kompensation for et såkaldt handicap.« Men når det kommer til stykket, når teorien skal omsættes i praksis, så går det uendelig langsomt.«

I øvrigt kan jeg henvise interesserede til at læse videre i artiklen, men jeg vil gerne trods talletidens udløb med formandens tilladelse læse slutningen på den, der lyder således:

»Vi troede måske engang, at de multihandicappede børn og voksne boede i huse uden døre eller uden nøgler, der kunne lukke dørene op. Men allerede for mange år siden viste Helen Keller, at dørene kan åbnes, og at en døvblind ved egen styrke og ved hjælp fra andre stærke personer kan få et liv, der udtryksmæssigt og følelsesmæssigt er så godt som nogen ikke-handicappets. Siden har vi set andre eksempler . . . bl.a. i Vangede«, som har vist os noget af det samme.

Mit forslag var et forsøg på at hjælpe dem til at lukke dørene op – jeg håber, at det er forstået, og jeg håber, at vi får en god udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget, hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme af vilkårene for den folkelige idræt.

Af Stillinger (SF) m.fl.
(Fremsat 26/1 88).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal indlede med straks at konstatere, at regeringen må afvise dette beslutningsforslag fra SF, og det skal jeg begrunde med nogle hovedsynspunkter og nogle tillægssynspunkter.

Hovedsynspunkterne er, at dette forslag er i strid med det grundsynspunkt, som ligger bag regeringens idrætspolitik, nemlig at det bærende element i dansk idrætsliv er og fortsat skal være idrætsforeningen. Det fremgik meget klart af den redegørelse, jeg i sidste samling gav til Folketinget om breddeidrætten i Danmark, at foreningen skal være det bærende element i dansk idrætsliv, også i det, vi vil kalde det brede danske idrætsliv.

Dernæst synes jeg, uden at jeg skal gå i alle de detaljer, som forslaget regner op, at det er meget bureaukratisk. Det forudsætter nedsættelse af råd, udvalg m.v., som skal fordele en række ofte meget små puljer.

Endelig er det – og det er også meget væsentlig – særdeles bekosteligt. Hvis man lægger de tal sammen, som står ud for de enkelte punkter i forslaget, vil man ende med et beløb på omkring 100 mio. kr., uden at der er nogen som helst sikkerhed for, at dette beløb vil kunne holde. Tilmed er nogle af beløbene forudsat bevilget allerede i 1988, og da vi jo har vedtaget en finanslov for 1988, er der ikke plads til at flytte de ting ind, som der her tales om, allerede fra 1988.

Jeg er heller ikke enig i de forudsætninger, der er bygget ind i forslaget, hvor der f.eks. skrives, at det, efter at man har gjort noget for de få – her tænkes på Team Danmark, på eliten – nu er tiden til at gøre noget for de mange. Det er at stille tingene forkert op, for nok er der kommet en lovgivning om Team Danmark, men hvem tror forslagsstillerne at de godt 2 mia. kr., der årligt bevilges fra det offentlige, altså fra kommuner, amter og stat, til idrætten, kommer til gode? Det er vel bredden, det er netop foreningerne, altså det brede idrætsliv og ikke eliten.

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Når vi drøfter idrætspolitik, må vi heller ikke glemme – det fremhævede jeg også i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse – at vi har en meget høj standard med hensyn til idrætsfaciliteter herhjemme, også sammenlignet med de lande, vi i øvrigt rimeligt må sammenligne os med.

Som jeg sagde før, vil jeg ikke gå i detaljer, bl.a. fordi der berøres en række områder, som hører under flere ministerier, f.eks. Undervisningsministeriet, og der er i det hele taget en bred vifte af tiltag, som krydser hinanden i mange forskellige konfigurationer.

Når man læser forslagens punkter 1 og 2, hvor der tales om kvalitativ udvikling af idrætsbyggeri og -anlæg samt idrætsinitiativer rettet mod særlige grupper, kommer man til at tænke på Breddeidrætsudvalget og i det hele taget på de initiativer, der er foreslået vedrørende breddeidrætten. I den forbindelse kan jeg sige, at det er regeringens hensigt at tilgodese breddeidrætsformål, men vi vil gøre det via indtægter fra det lotto, som vi jo nu kan se er inden for politisk rækkevidde. Det må kunne ske ved hjælp af det merprovenu, der vil indgå derfra, og vi vil i den sammenhæng tilrettelægge en politik, som også tager nogle af breddeidrætsområdet væsentligste problemer op til løsning.

Hvad angår handicapidrætten, som jo også er nævnt i beslutningsforslaget, vil jeg sige, at en indsats her er umiddelbart forestående. Regeringen placerede en bevilling på finansloven for 1988 til idrætsformål, og i samarbejde med Dansk Handicap Idræts-Forbund vil der ske en udmøntning af en del af denne bevilling, således at handicapidrætten får bevilget støtte til udbygning af en konsulentordning.

Under punkt 3 i forslaget er der opregnet en lang række initiativer inden for uddannelse og forskning, som jeg kort refererede til før. Disse mange forslag må jeg afvise. Vi kommer om et øjeblik til at tale om idrætsforskning, så jeg skal nøjes med her at sige, at idrætsforskning støttes på lige fod med anden forskning gennem de relevante forskningsråd inden for det statslige forskningsrådssystem, hvor der er mulighed for at tage forskningsområder op med alle de aspekter, som kan lægges ind i et idrætsforskningsprogram, hvis man måtte ønske det.

Der til skal føjes, at der derudover gennem Kultur- og Kommunikationsministeriet ydes tilskud til projekter og til institutionen Idræts-

forsk på i alt mellem 1 og 1½ mio. kr. om året. Så der er altså indsatser på dette område – oven i købet indsatser under udvikling.

Der tales i forslagens punkt 4 om, at der skal sættes et udredningsarbejde i gang om sammenhængen mellem idræt og miljø. Dertil kan jeg sige, at Skov- og Naturstyrelsen på det område følger idrætsaktiviteternes mulige negative indflydelse på naturmiljøet meget nøje; så der er hold på tingene. Der eksisterer et kontakttudvalg mellem Skov- og Naturstyrelsen, Friluftsrådet, idrætten og Kultur- og Kommunikationsministeriet vedrørende disse spørgsmål, hvor de drøftes og kan følges op.

Endelig skal jeg sige lidt om det femte punkt, hvori man ønsker lempelse af de administrative byrder for idrætsforeningerne. Det er vi meget enige om, som jeg også har nævnt i redegørelsen og understreget i den efterfølgende debat. Derfor er der også allerede nu fremsat forslag om almennyttige foreningers fritagelse for skattepligt, således at selvangivelsesproblemet, som jo givet har generet en række foreninger, bliver lettere eller fjernet for langt de flestes vedkommende. Det kan godt være, at ikke alle har lagt mærke til, hvad der skjuler sig under den betegnelse, som lovforslaget har, nemlig almennyttige foreningers fritagelse for skattepligt. Men bag det gemmer der sig faktisk en fritagelse for selvangivelsespligten for langt de fleste af landets idrætsforeninger, nemlig alle dem, som ikke er egentlig erhvervsdrivende. Derved imødekommes et ønske fra idrættens side, og det vil virke positivt i idrætsledernes daglige arbejde.

Desuden har jeg taget initiativ til et samarbejde med Undervisnings- og Forskningsministeriet og Arbejdsministeriet om de problemer og spørgsmål, som har med de administrative byrder for idrætsforeningerne at gøre, så her er vi også i fuld gang med løsning af problemerne. Det samme gælder de problemer og det arbejde, der er i forbindelse med udnyttelse af fritidsloven. Jeg tænker på dokumentationspligten, hvor vi med Undervisnings- og Forskningsministeriet drøfter lempelse af de krav, der eksisterer på dette område. Jeg nævnte også Arbejdsministeriet, hvor det drejer sig om adgangen til at modtage godtgørelse i mindre omfang for instruktion – instruktørløn – uden fradrag i dagpenge. Alle disse problemer er under bearbejdning i disse måneder.

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Jeg skal slutte med at gøre en enkelt bemærkning om tanken om forhøjelse af støtten til lokaleje. Denne støtte har jo stået stille længe. Det er et af de forslag fra breddeidrætsbetænkningen, hvis gennemførelse i fuldt omfang ville få så store økonomiske konsekvenser, at det i den økonomiske situation, vi befinder os i, ikke er muligt at gennemføre det. Det lagde jeg ikke skjul på, da vi drøftede Breddeidrætsudvalgets betænkning på basis af den redegørelse, jeg gav. Det er også et af de dyreste forslag i det, der er nævnt her, og altså et forslag, som jeg ikke finder noget som helst økonomisk grundlag for at gennemføre på nuværende tidspunkt. Det ville koste ca. 50 mio. kr. at gennemføre det.

Jeg skal ikke i denne omgang gå længere ind i forslaget, men blot konstatere, at vi må afvise det både ud fra dets indhold, ud fra de omkostninger, dets gennemførelse ville medføre, og henset til, at vi, når lottoloven er kommet igennem, vil lægge op til en løsning af de breddeidrætspolitiske problemer, det omtaler.

Jimmy Stahr (S):

Jeg havde egentlig lavet to taler til i dag. Den ene skulle være en hyldesttale til ministeren, hvor jeg ville slutte med at invitere os alle sammen – vi er jo ikke så mange – ud på slotspladsen, hvor vi ville råbe hurra for ministeren, når han fortalte om sine visioner for det kommende idrætsarbejde-visioner, der var meget større end dem, der er indeholdt i SF's forslag, og måske endda for færre penge, altså sådan at det sagde bang, hvorpå vi råbte hurra derude tre gange. Det ville jo have set godt ud, men den tale vil jeg afstå fra, for jeg synes ikke rigtig, at den passer til lejligheden.

I stedet må jeg holde det, jeg nærmest vil kalde en demonstrationstale, forstået på den måde, at jeg egentlig opfatter SF's forslag som, hvis jeg skulle være meget romantisk, ville jeg kalde det et skrig, men skal vi nøjes med at kalde det en demonstration af, at der skal ske et eller andet, og det er vel også det, der har ligget til grund for det, jeg selv har sagt på Socialdemokratiets vegne i mange debatter, nemlig at vi synes – ikke mindst på baggrund af, at vi gennemførte eliteidrætsloven – at det var vigtigt, at vi nu fik taget hul på at finde ud af, hvilke veje vi ville gå i disse spørgsmål.

Utålmodigheden er blevet større og større, og jeg har selv i et brev til kulturministeren spurgt, hvad han egentlig forestiller sig, vi skal gøre, efter at vi har haft denne, synes jeg, overflødige høring i anden omgang – altså det, jeg vil kalde den anden høring om breddeidrætten. Hvad skal vi sige til alle dem, der tror, at vi har en eller anden idé om, hvordan breddeidrætten skal udvikle sig i Danmark?

Nu forstår jeg, at kulturministeren har ét bud, og det er idrætsforeningerne. Det er et klart bud, og det er sikkert også rigtigt langt hen ad vejen. Jeg tror ikke, nogen her tvivler på, at idrætsforeningerne stadig væk vil være det bærende element i breddeidrætsarbejdet – det vil Socialdemokratiet i hvert fald gå helt klart ind for – spørgsmålet er jo bare, om vi kan stå den ene gang efter den anden herinde i Folketinget og bare sige: Det klarer idrætsforeningerne, lad bare dem lave det hele, så kan vi sætte lidt frynser på ved at give et par millioner hist og et par millioner her. Nu kommer vi måske med nogle lottomillioner, og for at blive fri for selv at tage stilling til det lodser vi det hele over til idrætsforeningerne, så kan de finde ud af det, og så håber vi, det går godt.

Det gør det sikkert også – jeg tror, det går rimelig godt – men det kunne jo være, at vi som lovgivere og som visionære mennesker måske havde nogle ideer om, at der var noget ved siden af idrætsforeningerne, som også kunne bruges, bl.a. en del af det, som SF nævner her, og som idrætsforeningerne jo ikke traditionelt beskæftiger sig ret meget med, nemlig uddannelse, forskning, særlige grupper osv. Der er jo nogle, som idrætsforeningerne ikke umiddelbart beskæftiger sig med, eller også skal de i hvert fald høre herindefra, hvad det er, vi forventer af dem i den sammenhæng.

Det er dér, jeg synes, kulturministeren svigter os alle sammen ved ikke at prøve på nu at sætte noget arbejde i gang, og derfor bliver vi nødt til at tage hele den debat op på baggrund af nogle breve, vi sender, og på baggrund af nogle oppositionsforslag.

Nu får jeg desværre ikke tid til at sige så meget om SF's forslag, men det gør nu heller ikke så meget, for stort set kender vi hele indholdet, da det er pluk fra breddeidrætsbetænkningen – og efter min mening gode pluk. Jeg er lidt nervøs for alle disse puljer på grund af al den administration, de vil give, som jeg også var inde

[Jimmy Stahr]

på det under behandlingen af det forrige punkt på dagsordenen. Jeg mener altså, det kan blive lidt farligt, hvis vi nu laver puljer på ½ mio. kr. her og får nedsat udvalg osv.

Men ellers synes jeg, at der er mange rigtige tanker i dette forslag, ligesom der har været det i breddeidrætsbetænkningen, og jeg synes, at vi nu skal tage fat i dem.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg kan glæde hr. Jimmy Stahr med, at man ved denne lejlighed ikke blot skal holde den sorte tale, han nu har holdt. Han behøver ikke at rive den lysegrønne visionstale i stykker, den skal han bare gemme til efter, at han har hørt Fremskridtspartiets ordførerindlæg her senere på dagen, for så bliver der grund til noget, der virkelig siger bang, om de idrætspolitiske visioner og grund til at bære os i guldstol ned på slotspladsen og råbe hurra og glæde os. Så lad være med at rive den lykketale i stykker; der bliver rigelig brug for den senere i debatten.

Flemming Jensen (KF):

I en samtale med Idrætsliv nr. 2 fra i år siger hr. Stillinger:

»De borgerlige kræfter er ikke helt så elitefikserede som tidligere, samtidig med at det er gået op for folk, at SF er andet end Røde Stjerne.«

Hr. Stillinger nævner i samme interview, at der sker en tilnærmelse mellem partierne. Jeg vil gerne først sige, at den udtalelse egentlig glæder mig – uanset hvad vi så skal danse om juletræet for senere – for jeg tror ikke, at idrætten, og det ligegyldigt på hvilket niveau, har nogen som helst glæde af en politisk polarisering.

Jeg kan i øvrigt forsikre hr. Stillinger om, at Det Konservative Folkeparti altid har glædet sig over den samlede idræt. Af hr. Jimmy Stahrs tale skulle man tro, at vi bare sagde til idrætten: Nu må I klare alle tingene og også selv lave pengene, men baggrunden er jo trods alt den, at der også i dag går store midler til den folkelige idræt, og de fleste er kommet fra kommunerne. Jeg tror, man med nogenlunde sikkerhed kan sige, at konservative kommunalpolitikere også i praksis har vist, at de holder af denne idræt.

Jeg opfatter i øvrigt beslutningsforslag nr. B 83 – det burde vel egentlig have heddet B 93 – som et velgennearbejdet beslutningsforslag,

der faktisk peger på en lang række af de problemer, der findes inden for breddeidrætten. Det er selvfølgelig også et forslag bygget på SF's ideologi – det ville jo være underligt, hvis det ikke var tilfældet – men det kommer vi muligvis senere lidt ind på.

Inden for en ramme på 100 mio. kr. prioriterer partiet sine forslag, idet man vil – og jeg citerer igen – »støtte udviklingen af en kropskultur, som repræsenterer andre værdinormer og -sæt end dem, der i dag er dominerende.«

Man må spørge sig selv, når man læser dette, om den fødsel, som fru Ingerlise Koefoed omtalte i det førnævnte dobbeltinterview, har været så vellykket endda. Det er da rigtigt, at SF i sine forslag nævner idrætsforeningerne, men samtidig gør man uhyre meget ud af de såkaldt uorganiserede grupper; de skal bl.a. have penge til kurser, deres behov skal kortlægges, og meget andet. Jeg tror, det kan blive overordentlig farligt for de foreninger, vi har – foreninger, som jo ikke alene er idrætsforeninger, men som i masser af kommuner samtidig driver et bredt folkeligt arbejde lige fra donorkorps til byfester.

Man peger på lånbare – som det hedder på moderne dansk – rekvisitter. Det åbner for en udvikling, der er ganske vanskelig at standse igen.

SF har konkrete forslag om handicapidrætten, som det har været nævnt også tidligere i dag. Jeg ved – og det har vi bevist i praksis – at det er noget, hele Tinget har en levende interesse for.

Man nævner sammenstød mellem idræt og miljø. Jamen vi vil da alle sammen gerne nå dertil, at naturen kan blive brugt uden at blive misbrugt. Jeg synes også, at vi en gang imellem måske, for ikke at blive for hysteriske, skal huske på, at vi ikke har glæde af en natur, vi ikke kan bruge til noget; det skal vi ikke nedsætte udvalg for at finde ud af.

Selvfulgelig har vi også beskæftiget os med hverdagens problemer i foreningerne, selvfølgelig er vi også klar over, at der sker en ændring i det hidtidige billede, selvfølgelig – som ministeren har peget på det – må vi bevilge penge til visse forsøg; det er noget, vi ønsker at drøfte med de implicerede parter. Her kan jeg i øvrigt henvise til ministerens tale.

Et af de store ønsker er jo lokalelejen. Selvfølgelig har SF ret i, at det nuværende tilskud er

[Flemming Jensen]

helt ude af takt med realiteterne, og også i, at der i hvert fald i teorien gøres forskel på kommunalt ejede og privatejede haller, men det er jo i mange tilfælde gudskelov kun teori, fordi kommunerne træder ind, men 50 mio. kr. er imervæk en slags penge, og vi synes ikke, der ligger nogen heltedåd i bare at øge det offentlige udgifter. Selv til de bedste formål skal pengene nu engang skaffes fra skatteydere, der vist i forvejen føler, at trykket er rigeligt højt.

Dette her skal ikke opfattes som et nej til idrætten, men som en opfordring til, at vi hurtigst muligt får gennemført det lotto, der også kan støtte idrætslivet. Jeg ved, vi ikke har dette emne til behandling i dag, men jeg vil dog sige, at vi ved at gennemføre det får reelle muligheder.

Det kan godt være, at SF i sin puritanisme – jeg citerer igen fra førortale – »finder det usympatisk med denne sammenhæng mellem spilledjævelen og idræt.«

Det var hr. Stillinger. Jeg tror, borgerne finder yderligere træk på statskassen ulige mere usympatisk.

Helge Sander (V):

Jeg ville vældig gerne kunne stille mig i spidsen for et så flot idrætsprojekt til 100 mio. kr., men det forbyder både min og vores ansvarlighed, for det kan ikke lade sig gøre. Men jeg vil meget gerne fokusere på noget, som har præget ikke alene SF's forslag her i dag, men også idrætsdebatten i det hele taget i de seneste måneder, nemlig den uorganiserede idræt; jeg synes ikke, det er uvæsentligt. Når vi taler om den fremtidige idrætsstruktur i Danmark, er det ganske afgørende, hvorledes formerne er, og hvilke rammer vi har for udøvelsen af denne idræt.

Det begyndte herinde i salen for et par år siden, da vi havde VS. VS talte om den uorganiserede idræt, uden at vi kunne få en forklaring på, hvad der mentes med det. Nu kommer SF med et forslag efter et idrætspolitisk oplæg, som blev offentliggjort for måneder tilbage, hvor man også opprioriterer den uorganiserede idræt. Men det, der gør det særdeles interessant, er, at hr. Jimmy Stahr sprang let og elegant over det i dag, skønt han ved flere lejligheder har udtalt, at det er noget, som Socialdemokratiet også går ind for. Jeg formoder, at hr. Jimmy Stahr er blevet sat på plads af sin grup-

pe, således at denne form for moderne tænkning i ulogisk idrætsudøvelse ikke er nået særlig langt ind i den socialdemokratiske gruppe. Det håber jeg – hr. Jimmy Stahr ser afslappet ud – og det går jeg ud fra at vi får et svar på her i dag, for det er jo ikke uinteressant.

Men vi har altså her i dag et oplæg fra SF, der jo nærmest er et provokerende forslag, som efter min bedste overbevisning nærmere hørte hjemme under en idrætsdebat i en studiekreds, men det er altså fremsat som et forslag, hvor den uorganiserede idræt topprioriteres.

I bemærkningerne har man omtalt tre hovedsynspunkter, hvoraf nr. 1 lyder: »Vi ønsker gennem forslagene at bedre de uorganiseredes muligheder . . . «

Nu ved jeg godt, at hr. Stillinger senere vil sige, at det jo kun er en lille del af det. Det er måske nok en lille del af det, men det er jo gennemgående hele vejen igennem forslaget. Senere i bemærkningerne nævner man igen tre områder, som man især sigter mod, og her er to af områderne de mennesker, der dyrker uorganiseret idræt, og dem, der eksperimenterer med forskellige kropslige udtryksformer. Absolut spændende emner, men jeg har endnu ikke rigtig forstået, hvordan man vil klare denne uorganiserede idræt, og jeg bliver ikke særlig overbevist, når jeg ser, at man i bemærkningerne under ad 2 d henviser til Belgien, hvor man har løst det på en række områder, uden at man kommer ind på, hvordan man har løst det i Belgien. Ligeledes vil man til at udlåne spil fra medborgerhuse, forsamlingshuse osv., men hvordan i alverden vil man organisere dette uorganiserede spil?

Vi føler, det er et forslag gennemsyret af socialistisk tankegang, der er ganske uforståelig, og holdningsmæssigt kan jeg heller ikke forstå, hvordan tingene hænger sammen, for vi er jo vant til at møde et SF, der priser de store socialistiske fællesskaber, men her er det altså pludselig det individuelle, der skal opprioriteres. Derfor synes jeg virkelig, der er mange problemer forbundet med dette forslag.

SF må heller ikke glemme, at de fire hovedorganisationer, som vi mener primært skal stå for idrætten i Danmark, ikke har siddet med hænderne i skødet. Børneidrætten og familieidrætten er jo blevet opprioriteret ganske betydeligt på det seneste, og man har set gymnastikopvisninger ikke alene rundt omkring i forsam-

[Helge Sander]

lingshusene, men også ved det store landsstævne i Odense; dér så man virkelig, hvilken udvikling der er sket, og man så, for at bruge hr. Stillingers eget udtryk, kropskulturen i en ganske ny udformning.

Vi går absolut ind for udvikling, omstilling og forsøg, men vi mener, det skal ske inden for de etablerede idrætsorganisationer, og ikke mindst set i lyset af de ting, man allerede foretager sig, mener vi også, man vil være i stand til at imødekomme disse nye ønsker.

Til slut vil jeg bare sige, at vi med stor interesse har set, at man er åben over for nye tanker, og det fremkommer jo især i forslaget til den nye folkeoplysningslov, hvor man søger at støtte aktiviteterne i stedet for udøverne. Det synes vi er en vældig god tanke, og det løser også en række andre problemer, som jeg desværre ikke har mulighed for at komme ind på nu, da taledislampen lyser rødt.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Det ville jo være synd, hvis jeg skuffede hr. Helge Sander ved ikke at sige noget om disse spørgsmål. Jeg skal lige gøre opmærksom på, at jeg som regel ikke bruger ordene »uorganiseret idræt«, men snarere ordene »utraditionel idræt«. Det er noget, der findes mange steder, og det var faktisk også derfor, jeg før sagde, at der sagtens kunne ske noget uden for idrætsforeningerne og idrætsorganisationerne.

Jeg forstår ikke helt, hvorfor hr. Helge Sander vil stå og bukke for og lade sig klappe på hovedet af idrætsorganisationerne – de skal jo nok klare sig selv. Det kunne jo være, der skete noget uden for dem, som vi som lovgivere for hele det danske samfund skulle have øjnene åbne for. Men hr. Helge Sander har på forhånd valgt at lukke øjnene for alt andet, og det synes jeg sandelig er en farlig indstilling hos et stort parti.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Hvis hr. Jimmy Stahr havde lyttet efter, hvad jeg sagde, ville han også være blevet klar over, at vi absolut ikke lukker øjnene for noget som helst, heller ikke noget af det nye. Men jeg kan forsikre hr. Jimmy Stahr for, at vi er betydelig mere trygge ved, at det er idrætsorganisationer-

ne, der står for det, end at det er hr. Jimmy Stahr, der skal vurdere aktiviteterne og sige, hvilke der skal have støtte.

Men der er vel ikke noget mærkeligt i, at vi sætter spørgsmålstejn ved Socialdemokratiets holdning til denne sag, for vi kan tale om idræt på forskellige niveauer og om tilskud til hovedorganisationerne og ude i det lokale arbejde. Men det er interessant at se, hvad hr. Jimmy Stahr har udtalt ved flere lejligheder, også på tryk, bl.a. i Dansk Ungdom og Idræt nr. 5 først i februar, hvor der stod:

»Men personlig kunne jeg godt forestille mig, at denne nøgle blev lavet om, således at der blev sat penge af til de idrætsinitiativer, der sker uden for de store landsorganisationer.«

Denne udtalelse falder i sammenhæng med ændring af tipsnøglen og i sammenhæng med denne uorganiserede idræt, som der tales om i det forslag, vi behandler, men uanset hvad hr. Jimmy Stahr kalder det, er det jo det samme, det handler om.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Når hr. Jimmy Stahr siger, at det kunne være, vi her i Folketinget skulle finde ud af, hvad vi kan gøre for de hundredtusinder, som ikke er uorganiserede, og som selv driver en eller anden form for idræt, harmonerer det med det, som hr. Jimmy Stahr også sagde tidligere, nemlig at han havde håbet på, at der var et bud på, hvordan breddeidrætten skulle brede sig og Folketinget burde være visionær og finde ud af dette.

Jamen det er der jo 1 million mennesker i dette land, der har fundet ud af, nemlig dem, der jogger for sig selv om aftenen, dem, der cykler Sjælsø rundt, dem, der spiller badminton i haven med naboen, dem, der laver orienteringsløb i grundejerforeningen for hele familien, og dem, der går til gymnastik, mor og barn, far og datter, søn og mor osv. De har jo fundet ud af det selv. Vi skal ikke være formyndere og købe ketsjere og sko osv. Lad dog folk selv løse disse opgaver, det bliver de stærkere og meget gladere af, end hvis hr. Jimmy Stahr eller jeg trækker det ned over hovedet på dem.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

[Jimmy Stahr]

Jeg mener selvfølgelig, at de, der løber, jogger, cykler osv., klarer sig udmærket. Men det er igen slående, at man tilsyneladende i de borgerlige partier har en tyrkertro på, at der ikke kan ske noget uden for de fire organisationer. Jeg synes egentlig, det er morsomt, når man tænker på de politiske partiers holdning i det store og hele, at man netop hos de borgerlige fuldstændig har låst sig fast på, at alt, hvad der sker i dette land af nytænkning, skal ske inden for de fire organisationer.

Jeg vil sige endnu en gang for at bekræfte hr. Helge Sander, så hans humør ikke bliver helt ødelagt, at jeg også tror, at 95 pct. af det, der sker, foregår inden for organisationerne – måske 96 pct., måske kun 94, jeg ved det ikke rigtig – men der foregår altså en lille smule udenfor; der er f.eks. nogle boligforeninger eller ungdomsklubber, der tager nogle nye initiativer, og som man måske kunne give en lille hjælp.

Det er bare latterligt, at vi skal stå her og diskutere et beløb, som overhovedet ikke står i noget rimeligt forhold til de milliarder af kroner, vi kaster ud til den organiserede idræt, og jeg forstår ikke – nu forsøger Venstre at snakke udenom – at der ikke sker noget på dette punkt.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg tror, vi er nogle stykker, der ikke føler, det er latterligt at spørge hr. Jimmy Stahr som repræsentant for det største parti, om man mener noget med det, når man ved flere lejligheder siger, at der skal laves om på fordelingsnøglen, således at den uorganiserede idræt kommer ind i fordelingen af de penge, som vi jo meget snart skal til at tale om qua det lottoforslag, ministeren var inde på. Det er ikke uinteressant for os at vide, om Socialdemokratiet virkelig mener, der skal så stor en ændring til, og det er derfor, jeg taler om, at debatten i dag måske ikke fører de helt store ting med sig, men det er i hvert fald ganske interessant at få at vide, hvor mange der ønsker, at vi skal have en fordelingsnøgle, der i hvert fald i princippet svarer til den hidtidige, når vi meget snart skal til at tale om lotto og de penge, der kommer som følge deraf.

Til slut lige endnu et spørgsmål til hr. Jimmy Stahr, idet jeg går ud fra, vi får svar på det – det tror jeg der er andre end Venstre der er interesserede i: Hvordan skal disse penge fordeles? Jeg har nævnt det tidligere. Skal man have 2 kr.,

hvis man løber en tur i skoven? Eller hvordan vil man af med de store midler, som der er blevet peget på ved flere lejligheder? Jeg har ikke forstået det endnu, og jeg forstår heller ikke SF's forslag, men nu får hr. Stillingen mulighed for at supplere hr. Jimmy Stahr, således at vi kan få en forklaring på det i dag og kan forberede os til den næste idrætsdebat, for tilsyneladende er det noget, der skal fortsætte.

Marianne Jelved (RV):

Vi i Det Radikale Venstre anerkender de gode intentioner i SF's populære pluk af forslag fra Breddeidrætsudvalgets betænkning, men vi har også lagt tallene sammen og fået det til ca. 110 mio. kr. plus x kroner, fordi der ikke er sat beløb på det hele. Det kan vi, fordi vi har stemt for finanslovsforslaget i år, selvfølgelig ikke medvirke til i det omfang, SF gerne så det, i hvert fald ikke i 1988.

Vi har i Det Radikale Venstre i et stykke tid diskuteret problemer i forbindelse med de administrative byrder for foreningerne og lederens betrængte situation, og vi er glade for de initiativer, der er taget af kultur- og kommunikationsministeren, og som vi med flere har hørt om i dag.

Vi kan læse rundt omkring, at der i 1986 blev brugt 2,1 mia. kr. i direkte tilskud til idrætten. Statsafgiftens nedsættelse betød ekstra 40 mio. kr., og hvis lottoforslaget bliver vedtaget, giver det endnu ekstra ca. 60 mio. kr.; det er jo mange penge. På finansloven for 1988 blev der afsat 5 mio. kr. til idrætten, og det er jo meget lidt i forhold til det, Breddeidrætsudvalget gerne så, og som koster omkring 300 mio. kr. Det erkender vi.

Ud over de penge, jeg har nævnt her, er der jo nogle skjulte penge i form af sponserpenge eller reklamepenge, hvoraf noget i hvert fald skattefinansieres. Jeg vil gerne pege på tre forhold.

For det første kan vi jo godt give penge ud til populære forslag som SF's, men spørgsmålet er, om de penge, der allerede er i de to økonomiske kredsløb, bliver anvendt bedst muligt, set med idrætsudøvernes øjne. Når væksten i antallet af idrætsudøvere siden begyndelsen af 1970'erne er steget dobbelt så, meget blandt dem, der ikke er organiserede, som blandt de organiserede, samtidig med at idrætsbegrebet er blevet udvidet og langt mere sammensat, må

[Marianne Jelved]

man spørge, om den organisationsform, vi har nu, er den rigtige, eller hvorfor organisationerne ikke har kunnet tilpasse sig den folkelige udvikling, der er sket.

For det andet må man spørge, hvorfor SF ikke vil støtte den enige indstilling fra Breddeidrætsudvalget om, at vi skal have en grundlæggende ændring af fritidsloven – det, Folkeoplysningsudvalget sidder og arbejder med nu. Forklaringen er måske, at SF ikke føler sig ansvarlig over for 10-punkts-programmet, der blev vedtaget med regeringens og De Radikales stemmer, og som Socialdemokratiet stemte imod, mens SF undlod at stemme. Det kan jeg så oplyse at Det Radikale Venstre af gode grunde føler sig ansvarlig over for, og vi er også parat til at vente på resultaterne af de forsøgs- og udviklingsarbejder, der er i gang. Vi ser nogle vigtige perspektiver i at få fritidsloven erstattet af en folkeoplysningslov, hvor fritidsaktiviteter ses som en helhed.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at kvittere over for Idrættens Fællesråd for det oplæg, der er kommet, dateret den 16. februar 1988, til en kommende folkeoplysningslov. Det er et kvalificeret og konstruktivt bidrag til arbejdet.

Endelig vil Det Radikale Venstre på den ene eller den anden måde skaffe sig fuldstændig klarhed over, hvordan de økonomiske kredsløb, jeg nævnte i begyndelsen af mit indlæg, hænger sammen. Der mangler i høj grad et samlet perspektiv på hele området, på ressourceanvendelsen, på forholdet mellem de forskellige forslag, der nu ligger på bordet, og dem, som givet vil komme til at ligge på bordet.

Til slut vil jeg gerne sige, at Det Radikale Venstre meget gerne vil støtte det omfattende og frivillige foreningsarbejde, som er en værdifuld dansk tradition. Rammene skal være rigtige, forstået på den måde, at vilkårene for foreningslivet skal støtte og fremme de aktiviteter, man i fællesskab i lokalsamfundet tager op. Det har Det radikale Venstre arbejdet for, og det vil vi arbejde for fremover. 10-punkts-program og 7-punkts-program er eksempler på de initiativer, der er taget, og som skal føre til en ændret lovgivning, der netop opfanger de nye behov og tendenser.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiets principholdning til det foreliggende SF-forslag fremgår af den tale, jeg

holdt vedrørende det foregående SF-forslag. Ord for ord kan det, der blev sagt ved det foregående forslag, anvendes vedrørende dette forslag. Og så har vi jo allerede fra den socialistundergraver, der foreløbig har haft ordet – og der kommer vel nogle flere bagefter – hørt den samme indvending, som vi hørte under det foregående punkt på dagsordenen, nemlig at det jo bare er et beskedent forslag med meget små beløb.

Det fortvivlende ved det er bare, at de »beskedne beløb« i det foregående forslag, i dette forslag, i det næste forslag og i tusinde forslag tidligere og tusinde forslag senere fra den side alle trækker den forkerte vej. Hvis det så endda var sådan, at man den ene gang brugte en million kroner mere og den næste gang sparede 50 millioner kroner, men det er det jo ikke. Hver gang man har fundet et eller andet område, skal der bruges nogle flere offentlige penge, og hver gang hedder det, at det i sig selv er så lidt, og derfor skal man bare kunne fortsætte med det. Nej, det går altså ikke!

Hvad angår forslagens enkeltpunkter, er Fremskridtspartiet 800 pct. enig i punkt 5 i SF's forslag om, at alle disse administrative byrder, bureaukratisme og den offentlige sektors indblanding i idrætten er noget møg. SF siger bare, man skal lempe. Nej, man skal afskaffe. Det offentlige skal overhovedet intet have med idrætten at gøre; det offentlige skal fuldstændig trække sig væk fra det. Om der eventuelt kan findes et eller andet sted noget om, at straffeloven skal gælde, fordi man ikke må myrde folk på en foldboldbane eller sådan nogle spekulative ting, kan måske diskuteres, men principielt skal det væk.

Derfor har vi også anvisningen på, hvorfor vi må forkaste de andre punkter, og hvor hr. Jimmy Stahr kan finde de visioner, han søgte efter. Han skal simpelt hen lade være med at følge SF's nymodens forslag om, at vi hele tiden skal have nye bøger. Han skal gå hen til sin bogreol – eller biblioteket, hvis de ikke står dér – og læse Rousseaus skrifter, for Rousseau havde simpelt hen løsningen på dette her. Den går ud på én eneste ting: »Vend tilbage til naturen!« Sådan udtrykte Rousseau det over for sin tids pøbelagtige måde totalt at ødelægge og undergrave tingene på ved alverdens statsregereri, fine fornemmelser og lignende ting.

[Glistrup]

Lad os give den vision og det bidrag til idrætten, at den skal vende tilbage til 1930'erne, dengang vi ude på Rønne Boldklubs bane havde én eneste vandhane. Den stod udenfor, og så lånte vi en vaskebalje hjemme hos vor mor, og når man havde spillet sin fodboldkamp, gik man ud og hældte koldt vand op i den, hvorefter man gik hen og hældte vand ned ad ryggen på folk. På den måde fik vi vores brusebad efter fodboldkampen. Det var de fattige 1930'ere, der var langt fattigere end tiden nu, men vi kunne da få et par sutsko at spille fodbold i, og vi kunne da få vores mor til at rimpe et viskestykke sammen, så vi havde et par korte bukser at spille i, og lignende ting.

Det gav idræt, og det gav idrætsglæde, ikke denne forkælede pylmentalitet, som de andre partier herinde i salen vil omgærde idrætslivet med nu. Vi skal tilbage til datidens forhold. Når vi skulle bygge, var det ikke noget med det, der står i SF's forslag under punkt 1, nej, vi gik selv derud søndag formiddag og byggede huset, og skulle der endelig laves noget, der krævede en autoriseret gas- og vandmester, gjorde vi det på den måde, at vi gik rundt og tegnede eller fik 50 øre for hvert mål, vi scorede, i tilskud fra forældre eller andre. Derfor var vi så meget mere opsatte på at lave rigtig mange mål, når vi spillede mod Åkirkeby og Knudsker, og hvem vi ellers spillede mod, for jo flere mål vi havde fået lavet, jo flere 50-ører kunne vi få hjem, og jo før kunne vi altså få den vandhane flyttet ind i klubhuset, som skulle laves af en autoriseret gas- og vandmester.

Det er visionen for idrætten. Det er sådan, man skaber idrætsglæde og idrætslykke og bestemt ikke ved, at »Big Brother State« blander sin beskidte næve i noget af det helligste hellige i menneskelivet, nemlig de glæder, man har på idrætsbanen. Dem skal man have aldeles uafhængigt af stat, kommune, amter, kultur- og kommunikationsminister, og hvad man ellers kan finde.

Dér har hr. Jimmy Stahr anledningen til at bære os i guldstol ned på slotspladsen.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Det er måske lidt meget ligefrem at råbe hurra for det, men jeg skal da ærligt indrømme, at jeg synes, det var en morsom og spændende tale at høre, og hr. Glistrup rørte jo i hvert fald

ved to ting, der kan få hjertet til at bæve i hvert fald hos mig, nemlig Fælledparken og Rousseau, Fælledparken, fordi vi åbenbart har spillet der samtidig – eller i hvert fald i forlængelse af hinanden – og Rousseau, som givetvis har sagt noget rigtigt. Han har bare efter de borgerliges opfattelse ét stort problem – han er ikke medlem af nogen af idrætsorganisationerne.

Jørgen Tved (FK):

Da jeg hørte hr. Glistrup tidligere i denne debat sige, at nu blev der tid og lejlighed til, at hr. Jimmy Stahr skulle holde den lysegrønne tale, havde jeg mine tvivl, og det bliver der vist heller ikke anledning til efter det, vi lige har hørt. Tilbage til 1930'erne er altså den ideologi, hr. Glistrup hylder, men han har jo også sin rod i 1930'erne.

Vi synes egentlig, SF's forslag er ganske udmærket, for det er på tide, at vi får taget hul på debatten om den folkelige og den brede idræt. Vi ved, at mange her i salen ynder at hylle sig selv i idrætsprojektørernes lys for, hvor meget godt de gør for idrætten, men i dag har vi fået at vide, at når det kommer til stykket, koster det for mange penge – det kunne risikere at komme til at koste 100 eller 110 mio. kr. – så svaret på alt det er, at vi skal have et nyt lottospil, et nyt tipssystem eller nogle bankosystemer.

Jamen så vil jeg gerne spørge forsamlingen, om der ikke var andre ting, der skulle finansieres på den måde. Hvad om folkekirken gik på banko og militæret på lotto osv.? Så kunne vi måske få lov til at bruge nogle af de andre penge til nogle fornuftige formål, som vi synes bl.a. dette her er.

Vi synes måske nok, at bemærkningerne til forslaget og noget af indholdet kan virke lidt rodet, når man ser på, hvor meget der skal med, men der er ingen tvivl om, at SF har fat i det rigtige. Der sker meget nyt, forskellige samværsformer i de forskellige sportsgrene, som vi måske ikke kendte tidligere, og de skal naturligvis også have en chance.

Jeg er måske lidt overrasket over bemærkningerne, for alle de mange hel- og halvstuderende røvere, der er i SF, kan vel slå op i Danmarks Statistik, men vi har jo tidligere på dagen hørt, at de har vanskeligt ved det. Der står i bemærkningerne i ad 2, at indvandrere og flygtninge udgør 80.000 personer, men der står faktisk i Danmarks Statistik, at det er 128.265 personer,

[Jørgen Tved]

så man kan måske finde nogle rigtigere tal. Det gør det hele lidt mere troværdigt.

Jeg blev måske også lidt overrasket over partiet Venstre. Det er dog et besynderligt parti – nu er det heldigvis ikke så stort, som nogle sagde det var, og det bliver forhåbentlig mindre – for her er man meget bange for, hvordan man skal udlåne forskelligt materiel og effekter til folk, der måske ikke har muligheder for at anskaffe tingene selv, men jeg kan svagt huske et eller andet om det nære samfund og om, at vi alle skulle komme hinanden ved, og om, hvor godt det ville være, hvis vi alle sammen boede i små landsbyer. Det er dog besynderligt, at man i dette parti ikke kan forstå, at befolkningen faktisk godt kan administrere nogle ting selv, uden at de behøver at have den helt store organisation til at klare det.

Alt i alt synes vi, at SF har taget hul på en meget nyttig debat ved at fokusere på den folkelige idræt frem for på eliten. Det er der tilsyneladende mange andre der vil, og på et tidspunkt har man i hvert tilfælde været ret villig til også at åbne for statsfinanserne. Nu er det de mange, det drejer sig om, og derfor er vi meget positive over for det, SF her har foreslået.

Helge Adam Møller (KF):

Når jeg har bedt om ordet uden for ordførernes række, er det ikke, fordi jeg er uenig med den konservative ordfører – tværtimod, men fordi jeg finder selve emnet utrolig væsentligt. Jeg er én blandt mange andre danskere, der interesserer sig meget for idræt. Idræt er Danmarks største folkebevægelse, og den skal ikke ødelægges ved at blive omdannet til det, man vel nærmest kan kalde det store sociale behandlersamfund – det er jo det, beslutningsforslaget på visse områder lægger op til.

SF skriver som et af de tre overordnede mål i beslutningsforslaget, at man vil bedre de uorganiseredes muligheder for idrætsudfoldelser – det er prioritet nr. 1, står der. Endvidere siger man, at de, der er uorganiserede, er en overset gruppe, der har brug for støtte, for konsulenter, for ansøgninger, tilskud, kortlægning og pengepuljer. Alt det påstår SF i bemærkningerne til sit forslag.

Dertil vil jeg sige: Nej, SF har ikke ret. For hvem er de uorganiserede? Det er der jo mange der har været inde på i dag, men lad mig nævne nogle eksempler. Det er sygeplejersken, som

jogger i sin fritid, men som for øvrigt også spiller badminton henne i badmintonklubben. Det er maskinmesteren, som kører Sjælsø rundt på cykel, men som også er organiseret og spiller firmafodbold, og det er folketingsbetjenten, der spiller indendørs fodbold her sammen med hr. Stillinger, hr. Jimmy Stahr og undertegnede, men som også er organiseret henne i en anden fodboldklub, og det er endelig familien, far, mor, søn og datter, der henne i parken eller på græsplænen spiller badminton, men hvor sønnen svømmer, og hvor pigen spiller håndbold i klub.

Dermed er vi netop ved det, der er min påstand, nemlig at vi ikke kan dele de organiserede og de uorganiserede op i to grupper. Det er i meget stort omfang nøjagtig de samme mennesker. Hr. Stillinger kan se på sig selv; han er både medlem af en klub og dyrker uorganiseret idræt. Jeg er medlem af adskillige idrætsklubber, men når jeg jogger, gør jeg det for mig selv, og jeg bestemmer selv, hvor det skal ske, og hvornår det passer mig. Og når jeg løber Eremitageløb, gør jeg det også for mig selv uden at være organiseret.

Derfor mener jeg ikke, det er rigtigt, når SF i bemærkningerne siger, at ingen hidtil har kunnet sige, hvilke behov og ønsker disse uorganiserede mennesker har. De ønsker og behov, disse mennesker har, er, at de selv vil finde en løberute, selv vil finde en cykeltur og selv vil finde en græsplæne at spille badminton på. De skaffer selv ketsjeren og løbetøjet, og de gør det, når det passer dem. Og så er der mange af dem, der indimellem gerne vil gøre det i et fællesskab med nogle andre, og hvad gør de så? De melder sig ind i en idrætsklub.

Hr. Jimmy Stahr hævdede, at vi i de borgerlige partier havde en tykretro på, at al idræt kun kunne finde sted inden for organiseret idræt, og at den eneste fejl ved hr. Rousseau var, at han ikke var medlem af en idrætsorganisation. Nej, vi mener bestemt ikke, at alle skal være medlem af en idrætsorganisation. Vi synes, det er brandgodt, at et stort antal mennesker ønsker at være med i en organisation, og dem hjælper og støtter vi kommunalpolitisk og her fra Folketinget. Men så er der altså et antal andre mennesker, som tit er de samme, der indimellem selv vil organisere deres fritid og gøre det, de har lyst til, og det løser de altså langt bedre.

[Helge Adam Møller]

Lad mig slutte med at sige, at man på aller- sidste side i bemærkningerne konstaterer ved- rørende punkt 4, der hedder »Udredningsar- bejde om sammenhængen mellem idræt og mil- jø«, at det er op til de enkelte kommuner at for- tolke regionplanerne, og denne praksis er for- skellig fra kommune til kommune. »Dette er problematisk«, står der. Vel er det da ej proble- matisk. Samme dag SF fremsatte dette forslag, den 26. januar 1988, fremsatte SF tre andre for- slag, der alle sammen i overskriften har ordet »Selvforvaltning«: »Selvforvaltning og demo- krati i folkeskolen«, »Selvforvaltning og demo- krati i gymnasieskolen« og »Selvforvaltning og demokrati på tekniske skoler«. Men her tør man altså ikke lade kommunerne selv forvalte. Hvor er principperne henne?

Stillinger (SF):

Allerførst tak til partierne – ikke nødvendig- vis for deres positive vilje, men i hvert tilfælde for deres tilsyneladende engagement. Det er al- tid rart, at folk engagerer sig i de forskellige ting.

Så vil jeg godt komme med nogle bemærk- ninger til det, der er blevet sagt her.

Allerførst vil jeg sige, at nu har jeg fået fat i referatet af behandlingen af eliteidrætsloven den 9. oktober 1984. Der har jeg læst, hvilken entusiasme, hvilket engagement de borgerlige partier lagde for dagen, dengang man skulle have 50 mio. kr. om året til eliteidrætten, hvor- dan folk stillede sig i projektørlys bag diverse reklamefirmaer og store bryggerier for at blive set og dermed sagde, at det er alle tiders, at man nu giver nogle få hundrede mennesker i Dan- mark 50 mio. kr. om året.

Samtidig læste jeg, at de mennesker, der var meget begejstrede for de 50 mio. kr., som højst 1.000 mennesker om året skulle have, højt og helligt lovede, at næste gang var det breddei- drætten, der skulle have penge, men de ville af- vente breddeidrætsbetænkningen.

Det trak ud i adskillige år på grund af for- skellige ting, skiftende ministre, og hvad det kunne være, måske på grund af manglende vil- je, hvad ved jeg. Men så fik vi endelig langt om længe breddeidrætsudvalgsbetænkningen i ju- ni måned, vi havde debatten, og alle var stadig væk positive, nu skulle breddeidrætten have penge. Vi har ventet og ventet med tålmod, men der er stadig væk ikke sket noget. SF var de før-

ste, der kom med forslag om støtte til breddei- drætten.

Jeg synes, det er meget interessant i dag at konstatere – jeg håber også, at diverse organisa- tionsfolk og pressefolk, der er til stede, lægger mærke til det – hvem det er, der kæmper for den danske breddeidræt, hvem det er, der godt vil give penge til den danske breddeidræt. Jeg sy- nes ikke, det er nok, at man har pæne ord om, hvor meget foreningerne gør, om, hvor meget man gerne vil gøre for den brede idræt, når man samtidig siger: Men det må ikke koste no- get.

Man har jo lovet engang, at det skulle koste noget, fordi man også gav penge til eliteidræt- ten. Jeg synes ærlig talt, det er en smule hyle- risk, at man nu, godt og vel tre år efter, siger, at nu er der desværre ikke penge til breddeidræt- ten, men man har heldigvis givet eliteidrætten, hvad den skulle have.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvor er idrættens minister i det her spil? Idrættens mi- nisters holdning er én stor kritik af et forslag, som forbedrer breddeidrættens forhold i Dan- mark. Det er det, idrættens minister har at byde breddeidrætten i dag, og det bedes man også fra organisationernes side bemærke. Jeg synes, det er meget fattigt, at det eneste, de borgerlige partier med ministeren i spidsen har at byde på, er en afvisning af nogle forslag, som vil gavne breddeidrætten i Danmark.

Så vil jeg godt sige nogle enkelte ting til først og fremmest hr. H. P. Clausen, som jo altså star- ter med at afvise . . .

Formanden:

Kulturministeren.

Stillinger (SF):

Undskyld, hr. kulturminister H. P. Clausen, som jo altså afviste blankt de her forslag af for- skellige grunde.

Så sagde hr. kulturminister H. P. Clausen, at det, der var vigtigst, var foreningerne. Det var nærmest for at fortælle, at SF ikke har noget som helst om foreningerne med i forslagene. Nu ved jeg ikke, om hr. kulturminister H. P. Clausen har læst vores forslag igennem. Det har han sandsynligvis, men hans bemærknin- ger til det tydede ikke så voldsomt meget på det. I virkeligheden er 82 pct. af de forslag, vi har, foreningsrelaterede, hr. kulturminister H.

[Stillinger]

P. Clausen. 1 pct. af vores forslag, hr. kulturminister H. P. Clausen, drejer sig om den uorganiserede idræt, og 82 pct. er direkte foreningsrelaterede. De øvrige 17 pct. er uddannelse og forskning.

Jeg synes, det er lidt vanskeligt at forholde sig til, at både kulturministeren og hr. Helge Sander og den konservative ordfører brugte det meste af tiden til at fortælle, at det var så forfærdelig slemt, at SF i deres forslag ville gøre så frygtelig meget for de uorganiserede. Det var forfærdeligt, at det var højt prioriteret, og hr. Helge Sander læste op, at det var det vigtigste i hele vores forslag. Det udgør 1 pct. af de 100 mio. kr. Én procent.

Jeg synes, det er værd at bemærke, at det, man har at sige til vores forslag, er: Fy, skam jer. I bruger 1 pct. af beløbet til de uorganiserede. Resten går til forskning, uddannelse og foreningerne.

Hr. Jimmy Stahr: Det er jo rart, at der er nogle partier, der er positive. Det glæder vi os over. Jeg vil nu sige, at det ikke var en decideret demonstrationstale, vi holdt. Det er faktisk et seriøst forsøg på at forbedre forholdene for den danske breddeidræt. Det er altså ikke kun et paradeforslag. Vi har haft vores hjerte og vores sjæl med. Men jeg er da glad for den positive tilkendegivelse fra hr. Jimmy Stahr.

Hr. Flemming Jensen fra De Konservative takker jeg selvfølgelig for konstateringen af, at det er nogle gennemarbejdede forslag. Det har hr. Flemming Jensen da ret i. Vi har været meget, meget ivrige for at lave nogle gode forslag.

Jeg er lidt ked af, at man er så negativ fra Det Konservative Folkepartis side. Hr. Flemming Jensen nævner selv et af de store problemer, nemlig lokalelejen. Det er meget markant, at de borgerlige partier er utrolig positivt indstillede over for mange ting. Hr. Flemming Jensen giver os ret i, at lokaleleje problemet er et meget stort problem, men der er ikke penge. Jamen sådan noget skal koste penge.

Vi har jo lovet at hjælpe breddeidrætten med det her problem. Jeg synes, det er fattigt, at man efter at have givet eliteidrætten mange penge siger: Æv-bæv, vi har ikke pengene, fordi vi er blevet så fattige i Danmark. Jeg synes, det er urimeligt, og jeg håber som sagt, at det bemærkes de steder, hvor det skal bemærkes.

Hr. Helge Sander kaldte det et provokerende forslag. Det var lidt anderledes end hr. Jimmy

Stahr, der kaldte det et demonstrationsforslag. Det er nu heller ikke provovokerende ment. Det er faktisk positivt ment. Jeg kan glæde hr. Helge Sander med, at de fire hovedorganisationer er tilfredse med og har været glade for, at der i hvert fald er ét parti her i Folketinget, som interesserer sig for den folkelige og den brede idræt og ikke nødvendigvis er negativ over for de ting.

Hr. Helge Sander kunne også godt se, at der var nogle problemer, men pengene manglede. Det kunne være, vi skulle diskutere senere hen, hvordan vi finder de penge.

Til fru Marianne Jelved må jeg sige, at jeg er noget skuffet over De Radikales holdning. Jeg synes, det er pauvert, at man slår sig op sammen med de borgerlige og siger: Nu har vi da heldigvis givet 5 mio. kr. til breddeidrætten. 5 mio. kr. til breddeidrætten, det er flot, må jeg sige.

Fru Marianne Jelved brugte megen tid på at fortælle om fritidsloven og på, at der kommer en ændring af fritidsloven. Jeg vil slå fast her, at det ikke er det, vi diskuterer i dag. Vi diskuterer ikke fritidsloven, når den kommer til revision engang i 1992, 1993, 1994, 1995. Vi diskuterer de behov, breddeidrætten har i dag og i morgen, ikke om 4-5 år, når fritidsloven bliver revideret.

Nu har jeg ikke så lang tid tilbage, og jeg vil slutte med at sige, at forslaget nærmest var den rene og skære kommunisme efter hr. Helge Adam Møllers mening, det var et behandlerforslag. Det er beklageligt, hvis det bliver opfattet på den måde. Det er tragisk, sørgeligt specielt for breddeidrætten, at nogle mennesker kan opfatte vores forslag på den måde. Men hvis det er sådan, at hr. Helge Adam Møller mener, at forslag om forbedring af handicapidrætten er en form for behandlerforslag, så ser vi gerne det. Det accepterer vi, men det er nu ikke det, der er meningen med det.

Jeg håber, at vi kan diskutere i udvalget at få nogle af forslagene gennemført, ikke dem alle sammen. Måske er der oven i købet nogle af partierne, der har andre gode forslag. Det her er SF's bud på støtte til breddeidrætten. Vi håber, at vi kan få en god og fornuftig behandling i udvalget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

[Helge Adam Møller]

Når det ærede medlem hr. Stillinger sagde, at jeg i min tale skulle have taget afstand fra eksempelvis det, der står om handicapidrætten, vil jeg godt sige, at jeg startede med at understrege, at jeg var 100 pct. enig i det, hr. Flemming Jensen havde sagt, og han havde jo dette med.

Hr. Stillinger siger, at det er underligt, at vi, når kun 1 pct. af pengene går til den uorganiserede idræt, kan hæfte os så meget ved det.

Jamen det var fra min side en ideologisk kritik, en holdningsmæssig kritik, en kritik mod det i forslaget, hvormed man vil umyndiggøre mennesker. Lad mig tage et eksempel:

Man foreslår i punkt 2 d en pulje, som skal bruges til at finde de gamle landsbylege frem igen. Og så vil jeg godt spørge: Lever SF fjernt fra det pulserende liv? Er SF ikke klar over, at der foregår vikingespil, ringriderfester og fastelavnsmæssige og beboerbadminton, gadeturneringer i fodbold og orienteringsløb i beboerforeninger osv. osv.?

Alt dette er sat i gang. Det er opstået og det trives uden nogen socialistisk befamlende hånd. Det er sat i gang, nogle aktiviteter af nogle mennesker med initiativ og virkelyst, nogle mennesker, som er gået sammen og i fællesskab har skabt noget livskvalitet. Det skal de have lov til at fortsætte med, uden at SF eller andre skal dirigere det.

Det var den slags synspunkter, min kritik gik på, og det gennemsyner en tredjedel eller halvdelen af SF's forslag. Det mener jeg er skadeligt både for det organiserede og for det uorganiserede idrætsliv.

Formanden:

Vi går nu til anden omgang, og først er det kultur- og kommunikationsministeren.

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal ikke forlænge debatten unødigt, men jeg synes alligevel, jeg er nødt til at sige til hr. Stillinger, at jeg sagde nu en hel del mere end det, hr. Stillinger nævnte at jeg havde hæftet mig så stærkt ved, foreningsproblematikken.

Det, jeg sagde, var, at det er helt afgørende for regeringens idrætspolitiske holdning, at foreningerne spiller den afgørende rolle. Men jeg havde en lang række andre argumenter, og det synes jeg for god ordens skyld skal nævnes.

Jeg talte om økonomien, som også andre ordførere har været inde på. Der er også et spørgsmål om den økonomiske indsats, som man ønsker skal stå i forhold til det, man vil opnå med den. Jeg talte om strukturen i forslagene, den måde, man organiserede det på. Jeg lyttede med glæde til hr. Jimmy Stahr. Jeg havde lidt af den samme bekymring ved små puljer med stor administration, uoverskuelighed og en lang række andre argumenter.

Man kan ikke sige, at her var en ensidig fokusering på, at foreningerne bør spille den store rolle. Men det var hovedpunktet i den afvisning, som må være regeringens holdning til dette forslag.

Jeg skal ikke sige mere, for vi kommer til at drøfte en del af disse ting igen på et meget mere realistisk grundlag: Jeg nævnte i mit første indlæg, at det er regeringens agt at fremsætte et forslag om lotto, og at det er regeringens hensigt at tilgodese breddeidrætsformål via indtægter fra lotto. Det kommer vi til at diskutere meget snart i denne sal.

Jimmy Stahr (S):

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at der har ligget hjerte og sjæl bag de tanker, SF har gjort sig, da det fremsatte det her forslag. Derfor kan jeg være lidt ked af, at debatten i så høj grad er drejet et andet sted hen end til det, der egentlig var SF's beslutningsforslag.

Jeg mener, at det på mange måder er blevet lidt hyklerisk. Det er ikke mindst blevet hyklerisk, fordi hr. Helge Sander og de andre borgerlige ordførere har forsøgt at organisere idrætsliv. Det er hyklerisk, og det er grotesk, da vi ved, hvor lidt det drejer sig om. Det er hyklerisk, at man fra Venstres side vil slikke idrætsorganisationerne op ad ryggen uden at betale for det. Vi andre vil godt give idrætsorganisationerne et klap på skulderen, men så ved vi også, at det koster noget. Venstre vil gerne klare det hele uden at betale for det.

Det her er ikke et spørgsmål om uorganiseret eller organiseret, og det er slet ikke et spørgsmål, hvor hr. Helge Sander kan provokere mig til at fortælle noget om, hvad jeg mener, når vi en dag eventuelt skal behandle lottofordelingen. Hvad er det dog for en måde at argumentere på? Det her har intet med lotto at gøre. Det er SF's forslag, vi behandler. Man har måske dre-

[Jimmy Stahr]

jet debatten en smule for derved at skåne ministeren, så han ikke kommer i ildlinjen på samme måde, som han måske egentlig havde fortjent.

Da vi nu er i gang med lotto, vil jeg sige, at da jeg hørte den anden kandidat fra Roskilde, den radikale fru Marianne Jøved, lød det, som om der er flertal her i Folketinget for at give de uorganiserede noget. Men det skal nu ikke give idrætsorganisationernes formænd dårlig søvn i nat!

Flemming Jensen (KF):

Hr. Jimmy Stahr indledte sin første runde med at sige, at det, han nu ville gøre, var at holde en demonstrationstale. Så var jeg selvfølgelig meget spændt på, hvad han ville demonstrere, måske endog et standpunkt. Det kom desværre ikke.

Jeg synes, det ville have været rart, hvis hr. Jimmy Stahr havde sagt herfra: Vi vil – det tror vi nemlig at Socialdemokratiet vil – støtte breddeidrætten. Vi er i overensstemmelse med det syn, vi nu har fået på landets økonomi, af den opfattelse, at statskassen og skatteyderne ikke kan bære mere. Derfor vil Socialdemokratiet skaffe pengene gennem et lotto.

Alt andet er i virkeligheden for billigt. Enten vil hr. Jimmy Stahr forhøje skatterne til dette i øvrigt fortræffelige formål, eller også vil han skaffe pengene på den måde, som vi andre har peget på. Der var ikke megen demonstration af et standpunkt i dette oplæg.

Jeg går ud fra, at det var en misforståelse eller et forkert udtryk, hr. Jimmy Stahr i farten kom til at anvende, da han sagde: De milliarder, vi kaster ud til den organiserede idræt. Jeg føler ikke, at vi kaster noget ud. Jeg føler, at vi støtter en bevægelse, der er overordentlig væsentlig, og som vi fortsat gerne vil støtte.

Så spørger hr. Stillinger – og jeg vil i øvrigt fastholde min ros for det arbejde, der ligger bagved; ideologien har hr. Helge Adam Møller jo omtalt –: Hvem vil da give penge til bredden? Jamen det vil vi gerne, men ikke fra andre, ikke fra skatteyderne, for det kan vi ikke bære nu. Vi vil have gennemført det lottospil, og vi vil være med til i takt med de penge, der kommer ind, at løse de opgaver, som skal løses.

Jeg tror, hr. Stillinger gik lidt for langt, da han glædede sig over, at jeg havde nævnt, at SF's forslag var gennemarbejdet. Det er ikke

synonymt med, at det er et godt forslag. Man kan godt gennemarbejde noget og alligevel få noget halvskidt ud af det.

Jeg var lidt ked af, at hr. Stillinger sluttede med at sige – jeg tror, jeg citerer nogenlunde –: De fire hovedorganisationer er glade for, at ét parti interesserer sig for bredden. Jeg tror, de fire hovedorganisationer er klar over, at der er mange her i salen – måske alle – der interesserer sig for bredden. Jeg synes ikke, man skal forsøge at tage patent på idrætten. Det er den for god til.

Helge Sander (V):

Jeg må også sige, at jeg synes, det er fantastisk flot, at hr. Stillinger står heroppe og gør sig til talsmand for, at SF er det eneste parti, der tager sig af breddeidrætten. Jeg synes især, det er imponerende, når man ikke på noget punkt eller i debatten i øvrigt i de seneste uger har kunnet anvise, hvor pengene skulle komme fra. Det er jo ganske let at sætte en masse ting ned på papir og skrive, hvor meget det koster.

For nu at blive ved det upræcise, som hr. Jørgen Tved var inde på, har fru Marianne Jøved ret i, at der jo er tale om langt mere end 100 mio. kr. her. Og modsat det upræcise, hr. Stillinger: Dengang vi talte om eliteidræt, talte vi aldrig om 50 mio. kr. Det er også forkert.

De ting er forholdsvis ligegyldige, for det, det handler om, er primært principperne, men det er bare ganske, ganske karakteristisk for det papir, vi har liggende foran os. Det er for let, det er for billigt, og man har ikke dokumenteret det, man trods alt opprioriterer.

Hr. Stillinger kommer så med den påstand, at det kun drejer sig om 1 pct. til den uorganiserede idræt. Hvad er det for noget vrøvl? Vi har multihaller, der skal stå åbne for offentligheden, alternative idrætsanlæg til 15 mio. kr. Vi er flere, der har påtalt, at det mest gennemgående står som punkt 1 i Almindelige bemærkninger: Det her skal fremme og bedre de uorganiseredes muligheder. Hvordan i alverden vil man gøre det for 1 pct. af 100 mio. kr.? Det er rent og skært vrøvl.

Glistrup (FP):

Hr. Jimmy Stahrs ynkelige forsøg på at få englevinger til at vokse ud af de skurvede socialisttrygge skal demaskeres.

[Gillstrup]

Hvad var det, hr. Jimmy Stahr sagde? Han sagde: Vi socialister gør tingene på den måde, at vi giver et klap på idrætsfolkernes skuldre og ikke bare slikker dem op og ned ad ryggen, og vi ved, at så skal vi også betale, og vi tager ansvaret for at betale. Var det hr. Jimmy Stahrs egen private tegnebog, han ville betale de 100 mio kr. ud af, så er det udmærket, men så kan han gøre det gedulgt. Jeg ved godt, at når man er ansat ude i TV-byen, kan man måske nok klare sådan et beløb af sin private checkkonto, men det kommer bare ikke os ved.

Nej, det, hr. Jimmy Stahr mente, var, at så ville han gå på røvertogt og stjæle op af flittige menneskers lommer, flittige mennesker, der i øjeblikket skal arbejde måske 49 minutter i timen for at trække for disse statsherremænd. Han vil stjæle nogle flere penge fra andre mennesker. Det var det, hr. Jimmy Stahr skulle have sagt: at han ville stjæle andre folks penge til det.

Og præcis den samme logik prægede hr. Stillinger, hvis hovedargumentation var, at når vi havde smidt så mange penge ud til topidrætten, måtte vi også kunne smide penge ud til breddeidrætten. Hver evig eneste gang dette Folketing har vedtaget en offentlig udgift, bliver der råd til færre offentlige udgifter på andre sider. Det er logikken i det. Når man har brugt penge til topidrætten – hvad man aldrig skulle have gjort – så er kassen blevet tom, for de samme penge kan ikke bruges to gange, og så er der ikke råd til mere, så må man spare på breddeidrætten.

Helst skal man spare både på topidrætten og på breddeidrætten og lade folk beholde deres egne penge. Hvad de så vil dyrke af idræt, kan de gøre for deres egne penge, fuldstændig som de vil. Der er ingen i dette land, der ikke kan komme til at dyrke al den idræt, man med rimelighed kan dyrke, for sine egne penge og sin egen indtægt. Der er ikke nogen som helst grund til, at staten skal bruge en 25-øre til idrætsområdet, eller at kommunerne eller amterne skal gøre det.

Det må være helt og aldeles klart, at fordi man har brugt mange penge på ét område, er det ikke et argument for, at så kan man også bruge dem på et andet område. Man må gøre sig klart, at alt det dér med statens og kommunernes kasser ikke, som man tror i SF, er en ny udgave af grisen Særimner fra Valhal: Hver gang man skar en luns af den, voksede der en ny flæskeside ud, og så kunne man skære den

af. Sådan er det bare ikke i virkelighedens verden. Træk dog det elendige forslag tilbage!

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan godt forstå hr. Stillingers skuffelse over, at der ikke er så kontant en opbakning bag ved det udmærkede forslag.

Jeg vil godt understrege, at Det Radikale Venstre gerne vil medvirke til at gøre noget for breddeidrætten. Men vi vil gerne gøre det på en anden måde, end hr. Stillinger har lagt op til her.

Imens det arbejde går på, mener vi, at de mest presserende opgaver eller problemer skal løses først, og jeg tror, der er enighed om, at de administrative problemer er vigtige at få løst, og der er taget nogle initiativer.

Jeg tror også, at der var enighed i Folketinget om, at handicapidrætten skulle styrkes, og det blev den på finansloven for 1988 med 2,5 mio. kr.

Jeg anerkender virkelig, at SF har startet denne debat, for det gør ikke noget, at vi får den løbende. Vi bliver nødt til at diskutere f.eks. en prioritering inden for de opgaver og problemer, der er. Jeg kunne derfor ønske mig, at SF ville anerkende, at Det Radikale Venstre har en anden opfattelse af, hvordan og hvornår vi løser problemerne, og kunne anerkende, at vi gerne vil se fritidsvirksomheden som en helhed og igennem den løse nogle af de opgaver, som SF og breddeidrætsudvalgets betænkning peger på.

Jørgen Tved (FK):

Jeg skal på nuværende tidspunkt gøre det meget kort. Det, fru Marianne Jelved sagde her – at vi gerne vil støtte breddeidrætten – har faktisk samtlige ordførere givet udtryk for. Problemet er bare hvordan og med hvad. Her synes jeg, at det eneste reelle bud er kommet fra SF. Det siger, at det koster nogle penge, og at vi selvfølgelig må få disse penge frem.

Så har der været nogle, der siger, at vi må lave lotto og banko og anden form for spil for at løse de økonomiske problemer. Dertil vil jeg sige, at hvis det skal være måden, man klarer noget af den aktivitet på, som, når alt kommer til alt, samler de største grupper af den danske befolkning, så er vi ikke med på holdet. Vi synes, det er en dårlig måde, at man gennem spil og lotto, og hvad det nu hedder, skal løse nogle af

[Jørgen Tved]

disse problemer. Der var andre ting, vi gerne så. Jeg nævnte et par stykker før. Vi så gerne, at hjemmевærnet og militæret blev klaret over bankospil og lottospil og tipsgevinster. Så er jeg helt sikker på at der ikke var så meget af det.

Stillinger (SF):

Jeg vil godt starte med at sige til hr. kulturminister H. P. Clausen og til hr. Helge Sander, at vi godt kan tage diskussionen om lotto nu, selv om den ikke hører hjemme her. Jeg synes egentlig, at det er lidt trættende, at man bliver ved med at føre lottosagen frem som betingelse for at ville være med, for i virkeligheden er lottosagen en skattesag, den hører slet ikke hjemme i Kultur- og Kommunikationsministeriet. Det er lidt utåleligt, at man bliver ved med at snakke om det.

Når det nu er nævnt så mange gange og man klandrer SF for ikke at ville anvise, hvor pengene er, kan jeg dog til beroligelse for samtlige mennesker her til stede sige, at vi selvfølgelig i SF også vil være med til at diskutere det skatteobjekt, som kaldes statslotto. Men kan vi ikke godt lade være med at blande det sammen med Kulturministeriets område?

Vi er meget positivt indstillet over for at diskutere, om vi skal skrabe penge sammen ved spil. Vi har tipning, og vi kunne også få statslotto. Lad os diskutere det, men i et andet forum, og lad være med at bruge tid på i Kulturministeriets regi at diskutere lottosagen.

Jeg er godt klar over, at ministeren sagde mange flere ting end dem, jeg nævnte, men da jeg kun har 10 minutter til at svare på alting, var det noget med at prioritere det, jeg fandt væsentligt, og det var så det, jeg mente og sagde.

Jeg synes ærlig talt, at det havde været bedre, hvis man fra Kulturministeriets side havde anvist, hvor man gerne ville hjælpe breddeidrætten. I stedet har man nu undskyldt sig med: Nå ja, men vi skal først have diskuteret statslotto, og så kan vi se, hvor positive partierne er, og derefter kan vi begynde at fremme breddeidrætten. Det synes jeg ærlig talt er en noget omvendt holdning. Man siger altså: Breddeidrættens forbedringer er afhængige af, om vi kan få folk til at stemme for lotto. Det er i virkeligheden noget fattigt.

Det er en noget anden snak, vi har haft i dag, må jeg sige, end det, jeg kunne læse den 9. oktober 1984, dengang man behandlede lovforsla-

get om eliteidrætten. I guder, hvilken begejstring der var fra de borgerliges side!

Jeg har lige siddet og læst, hvad hr. Helge Sander sagde. Han sagde bl.a.: En 100 pct.s opbakning af eliteidrætsbetænkningen. Tænk, hvis hr. Helge Sander havde sagt det samme om breddeidrætsbetænkningen: En 100 pct.s opbakning af breddeidrætsbetænkningen! Men det er altså forskellige prioriteringer. Nogle prioriterer eliten, andre prioriterer bredden. Sådan er det i Danmark, og sådan skal det måske også være.

Så vil jeg sige til hr. Helge Sander, at SF ikke har sagt, at vi har patent på breddeidrætten som sådan. Nej, vi siger, at vi i øjeblikket har patent på forbedringer af breddeidrætten, for det er der sandelig ikke andre der har taget, indtil nu i hvert tilfælde. Jeg vil stadig væk holde fast i, at det kun er 1 pct. af beløbet, der direkte går til den uorganiserede idræt, altså 1 mio. kr. ud af 100 mio. kr., hr. Helge Sander, og det kan ikke læses anderledes. De andre ting, der bliver nævnt, er ting, som også foreninger kan søge.

Hvor er det dog trættende at høre hr. Glistrup. Kunne man ikke bede hr. Glistrup om enten at få skiftet nålen i pladen eller at få vendt pladen til noget andet. Det er altså utåleligt og bevidstløst at høre på den tale, som kører på det samme hele tiden. Den stakkels lille dreng skal altså til at betale 500 kr. pr. time for at spille fodbold. Man skal betale en tusindkroneseddel pr. time for at spille i hallen, for det skal man jo selv betale. En hal er altså dyr at bygge, hr. Glistrup, og hvis man skulle betale, hvad det reelt koster, ville det være meget dyrt. Men der er noget, der hedder solidaritet her i samfundet, og det er et ret ukendt begreb for Fremskridtspartiet, så det kommer vi nok ikke videre med her.

Jeg er lidt ked af, at fru Marianne Jelved stadig væk fastholder, at vi skal vente på fritidsudvalgets betænkning. Jeg er bange for, at det kommer til at trække ud til 1992, 1993 eller 1994, og behovet for forbedringer af breddeidrættens forhold er der altså nu og her, og vi kan ikke vente længere.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Stillinger må være klar over, at der ikke kommer flere midler i samfundet, fordi man la-

[Glistrup]

der dem gå ind og vende over de offentlige kasser. Det bliver en dårligere udnyttelse af ressourcerne. Og vi skal ikke vise solidaritet med de højtlønnede offentligt ansatte sagsbehandlere, som SF hele tiden vil det, for det er ikke solidaritet med dem, der skal ud at udøve idræt. Hvis man skal indbetale 1.000 kr. til det offentlige til idrætsformål, så kan måske 800 kr. komme det offentlige til gode, og 200 kr. sluger så embedsmændene og administrationen. Derfor er situationen altså den, at det er drønusolidarisk over for de svagtstillede at skulle køre tingene ind over de offentlige kasser.

Derimod er der ikke et eneste menneske her i Danmark, der ikke har mulighed for at komme til at dyrke idræt – om det så skulle være 168 timer om ugen – af økonomiske grunde; men man kan ikke gøre det på de luksusbetingelser, som hr. Stillinger ønsker. Ethvert menneske i Danmark har råd til at dyrke al den idræt, man vil, i al den tid, det skal være, uden at staten blander sig i det. Men der bliver ikke så mange offentligt ansatte bureaukrater. Forskellen på hr. Stillinger og Fremskridtspartiet er, at man fra SF's side vil have unyttigt bureaukratarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til lov om Idrættens Forskningsråd.
Af Jimmy Stahr (S) m.fl.
(Fremsat 28/1 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg synes, det er et lidt overraskende eller måske lidt upraktisk lovforslag, forslagsstillerne har fremsat. Man vælger et enkelt emneområde ud, idrætten, og så ønsker man ved lov at oprette et særligt forskningsråd, hovedsagelig finansieret af staten med næsten 1½ mio. kr. om året, ved siden af de 6 statslige forskningsråd, som vi har, og som jo blev oprettet ved lov i 1972 til afløsning af det eksisterende Idrættens Forskningsråd, som idrætten selv skabte i 1959.

Ud over, at staten skal betale næsten 1½ mio. kr. om året, skal idrættens landsorganisationer, som det hedder, aflevere ¼ pct. af de tipsmidler, som årligt tilgår dem, og det er i forslaget beregnet til ca. 430.000 kr. årligt.

Hidtil har staten gennem Kultur- og Kommunikationsministeriets andel af tipsmidlerne bidraget til Idrættens Forskningsråd med ca. 300.000 kr. årligt – jeg gentager tallet 300.000 kr., for i forslaget bemærkninger står der 400.000 kr. – og idrætten har bidraget med ca. 250.000 kr., altså også lidt mindre, end der faktisk står i forslaget, hvor der står 300.000 kr.

Men det, forslagsstillerne altså vil, er totalt at øge pengene til idrætsforskning fra ca. 550.000 kr. til henved 2 mio. kr. om året.

Det er rigtigt, som forslagsstillerne nævner, at breddeidrætsudvalget i sin betænkning bl.a. foreslog, at der afsattes en pulje på 1 mio. kr. årligt til idrætsforskning, fordelt gennem det eksisterende Idrættens Forskningsråd, men de økonomiske realiteter, sådan som de bl.a. har manifesteret sig i forbindelse med forståelsen om finansloven for 1988 og dens vedtagelse, har medført, at langtfra alle udvalgets forslag – og dér må man jo huske, at de beløb sig til i alt 300–400 mio. kr. – kunne gennemføres.

Jeg kunne naturligvis som idrættens minister godt have ønsket mig en ganske anden situation i så henseende, men vilkårene er altså ikke så gunstige for bevillingsudvidelser hos det offentlige, hvad der også er blevet talt om tidligere i andre debatter i eftermiddag.

Jeg har et håb, ja, jeg har også en forventning, om, at de midler, som bl.a. mit ministerium har andel i – tipsmidlerne og i fremtiden også de nye midler, som bliver til rådighed, hvis lotto-spillet indføres herhjemme – kommer til